

"Vi ved ikke ..."

Påskedag 8. april 2012 i Martinskirken og 9. april i Løsning menighed. LGJ.
Salmenumre: 190 – Han er opstanden – 199 – 206 – 429v1-2 – 202 – 198v8.

Johannes 20,1-18

Den første dag i ugen, tidligt om morgenen, mens det endnu var mørkt, kom Maria Magdalene ud til graven, og hun så, at stenen var flyttet fra graven. Så løber hun hen til Simon Peter og til den anden discipel, ham som Jesus elskede, og siger til dem: "De har flyttet Herren fra graven, og vi ved ikke, hvor de har lagt ham." Så kom Peter og den anden discipel og ville ud til graven. De løb begge to, men den anden discipel løb foran, hurtigere end Peter, og nåede først til graven; han bøjede sig ind og så linnedklæderne ligge der, men han gik ikke ind. Simon Peter, som fulgte efter ham, nåede nu også frem; han går lige ind i graven og ser linnedklæderne ligge der og klædet, som Jesus havde haft over hovedet; det lå ikke sammen med linnedklæderne, men rullet sammen på et sted for sig selv. Da gik også den anden discipel derind, han som var kommet først til graven, og han så og troede. Indtil da havde de nemlig ikke forstået Skriftens ord om, at han skulle opstå fra de døde. Disciplene gik så hjem igen. Men Maria stod udenfor ved graven og græd. Som hun nu stod der og græd, bøjede hun sig ind i graven og ser to engle i hvide klæder sidde dér, hvor Jesu legeme havde ligget, én ved hovedet og én ved fødderne. De sagde til hende: "Kvinde, hvorfor græder du?" Hun svarede: "De har flyttet min Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham." Da hun havde sagt det, vendte hun sig om, og hun så Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus. Jesus sagde til hende: "Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter?" Hun mente, det var havemanden, og sagde til ham: "Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham." Jesus sagde til hende: "Maria!" Hun vendte sig om og sagde til ham på hebraisk: "Rabbuni!" - det betyder Mester. Jesus sagde til hende: "Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud." Maria Magdalene gik hen og fortalte disciplene: "Jeg har set Herren," og at han havde sagt dette til hende.

Jesus træder os nær i evangeliet. Han er vores opstandne og levende frelser - helt og holdent. Vi mærker det, når han møder Maria Magdalene. Evangelisten fortæller, hvordan hun havde det og fik påsketroen i hjertet. To gange bliver der fortalt: at hun ikke ved, hvor Jesus er! Vi bliver taget med ind i hendes uvished og sorg. Og senere åbenbarer han sig for hende, og hun genkender ham, da han siger hendes navn, og hun deler sin tro med disciplene

I. Uvigheden

Først møder vi hendes forfærdelse, da Jesu legeme ikke er i graven. Hun løber hen til Peter og Johannes og siger det til dem. Nogen må have flyttet legemet, og "vi ved ikke, hvor det har lagt ham ...", siger hun. Her mærker vi, at hun ikke er alene med spørgsmålet. Hun spørger sammen med de andre kvinder, som også var med. Graven er åben og tom. Er der måske nogen, der har taget hans legeme? "Vi ved ikke ..." Det er den naturlige reaktion. Det er Marias første tanke.

Sådan har vi også brug for at sige til andre, når vores håb og vished rystes. Vi ved ikke! Vi ved ikke, om Jesus er opstået! Maria giver os lov til at sige, at vi bare ikke ved det vigtigste af alt. "Vi ved ikke ..."

Sådan kan også Guds folk, israelitterne have spurgt efter at de var gået over Det Røde Hav. Dagen derpå kunne det opleves så uvirkeligt. Delte havet sig virkelig? Når de så ud på havet, lå det og forhindrede, at nogen gik over. Hvordan er vi kommet her? Sådan kan vi også spørge. Lever Jesus virkelig? Er han også hos os i morgen? Eller var påskeoplevelsen en oplevelse, som kun betød noget i går? Har det nogen som helst betydning næste år og i næste generation om 30 år? Lever Herren virkelig? Er løftet om salighed stadig ved magt?

"Vi ved ikke. ..." Peter og Johannes løber ud til graven og ser efter. De bliver vidner til, at graven er tom. Linnedklæderne lå der rullet sammen på et sted for sig selv, ligesom når man står op om morgenen og reder seng. Og hovedklædet lå for sig selv. Legemet var ikke røvet. Han var stået op. Da gik også den anden discipel derind, han som var kommet først til graven, og han så og troede. Indtil da havde de nemlig ikke forstået Skriftens ord om, at han skulle opstå fra de døde. Disciplene gik så hjem igen. Det var Johannes. Han troede på grund af Skriftens ord!

II. Sorgen

Nu er Maria tilbage ved graven – alene. Og vi får at vide, at hun græder. Men Maria stod udenfor ved graven og græd. Som hun nu stod der og græd, bøjer hun sig ind i graven og ser to engle i hvide klæder sidde dér, hvor Jesu legeme havde ligget, én ved hovedet og én ved fødderne. De sagde til hende: "Kvinde, hvorfor græder du?" Hun svarede: "De har flyttet min Herre, og *jeg ved ikke*, hvor de har lagt ham."

Hendes "vi ved ikke" er blevet til et "jeg ved ikke". Anfægtelsen og uvisheden er hendes personlige nød. Hvad skal man dog stille op, når en kristen sørger og siger: "Jeg ved ikke"? Her går det i opfyldelse, som Jesus lovede skærtorsdag: *Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal græde og klage, men verden skal glæde sig. I skal sørge, men jeres sorg skal blive til glæde. ... Også I sørger nu, men jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerte glæde sig, og ingen skal tage jeres glæde fra jer (Joh 16,20.22).*

Jesus ser hendes sorg. Det lovede han. Og han holdt sit løfte. Jesus ser og hører også vores sorg. Gud ser mig, også når jeg står og føler mig mest alene. I uvisheden når jeg er alene. For Jesus lever. Dette er en stor, stor trøst for os. Trøst dig ved dette ord! Det med at græde er også noget, Jesus selv kender til. Ordlyden i påskeevangeliet minder stærkt om ordlyden i Johannesevangeliet kap. 11: Da Jesus så hende græde og så de jøder græde, som var fulgt med hende, blev han stærkt opbragt og kom i oprør og sagde: »Hvor har I lagt ham?« »Herre, kom og se!« svarede de. *Jesus brast i gråd.* Da sagde jøderne: »Se, hvor han elskede ham.« (Joh 11,33-36)

Gråden i sig selv lindrer ikke. Men det er lindrende at vide, at Jesus ser gråden og smerten, og at han også selv føler den, fordi den også er hans egen. Når vi kan græde hos Herren i hans favn. Og da mærker vi lindring. Det er her ligesom med et barn, når det har slået sig. Det græder først rigtigt, når det er i sin mors favn. Sådant en gråd er en gave. Den gråd hjælper til at komme af med smerten og hvile i Herrens favn. Og da gør det ikke så meget, hvor meget vi ved eller ikke ved. For Jesus ved det hele.

III. Han taler til mig, så jeg mærker det er ham

Nu åbenbarer han sig for hende. Han gør det sådan, at hun ikke forskrækkes, men så hun kan tage imod ham. Da hun havde sagt det, vendte hun sig om, og hun så Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus. Jesus sagde til hende: "Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter?" Hun mente, det var havemanden, og sagde til ham: "Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham." Jesus sagde til hende: "Maria!" Hun vendte sig om og sagde til ham på hebraisk: "Rabbuni!" - det betyder Mester.

Det går igen i påskeberetningerne, at kvinderne og disciplene ikke kender Jesus igen på hans udseende. Maria ser Jesus, men ved ikke, at det er ham. Sådant kan vi også have det. Du står sammen med kristne, i hvem Jesus lever. Du knæler ved nadverbordet sammen med dem og modtager Jesu legeme og blod. Men du ser ham ikke. Du føler stærkt, at du ikke får, hvad du har brug for.

Men da får du det pludselig ved evangeliets ord, sådan som Maria fik det. Du genkender ham på ordet. Du mærker det gennem den kristne, du står overfor, gennem prædikenen i kirken, gennem bibelordet, du læser i din andagt, og i nadveren, at det er Jesus. Du mærker i Guds ord til dig, at han kender dig. Han kalder dig ved navn, du er hans! Det er virkelighed!

Hvis vi spørger Maria: "Hvordan ved du, at det er sandt?" Da svarer hun: "Fordi han kalder mig ved navn." Sådant lyder det jo også hos profeten Esajas: *Men nu siger Herren, han som skabte dig, Jakob, han som dannede dig, Israel: "Frygt ikke, for jeg har løskøbt dig, jeg kalder dig ved navn, du er min. Går du gennem vand, er jeg med dig, gennem floder, skyller de ikke sammen over dig; går du gennem ild, bliver du ikke forbrændt, flammen brænder dig ikke. For jeg er Herren din Gud, Israels Hellige er din frelser" (Es 43,1-3).* Jeg kalder dig ved navn, du er min!

Hvordan ved du, at den kristne tro er sand? Hvor ved I fra, at han førte jer gennem Det røde Hav og at I er på vej til Kana'an? Hvor ved I fra, at Jesus er opstået og lever, og at vi er på vej mod Himlen? Fordi jeg kan høre, at han kender mig. Og jeg kan høre, at ordet kommer fra min Herre, som lever. - En dr. Seamands fortæller om en muslim, som blev kristen i Afrika. "Nogle af hans venner spurgte ham: "Hvorfor er du blevet kristen?" Han svarede: "Jo, det hænger sådan sammen. Forestil dig, at du gik ud af en vej, og vejen pludselig delte sig. Og du

vidste ikke, hvilken vej du skulle vælge. Men der, hvor vejen delte sig, var der to mænd. Den ene var død, og den anden var levende. Hvem ville du spørge om vej?" - Hvem har det evige livs ord? Hvem kan tale som Jesus om livet og kærligheden, skylden og tilgivelsen, så det rammer? Han overbeviser om synd og om retfærdighed. Ved ordet. Og grunden må være, at Helligånden står bag. I Ordet mærker jeg sandheden om min skyld, min død, min salighed og min frelse. Derfor er jeg kristen.

IV. Fællesskab og fremtid

Maria bliver sendt ind i menigheden med sin tro. Jesus sagde til hende: *"Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud."* Maria Magdalene gik hen og fortalte disciplene: *"Jeg har set Herren,"* og at han havde sagt dette til hende. Maria ville holde Jesus tilbage. Og vi forstår hende. Nogle gange ville vi gerne kunne sætte urene i stå, så alt kunne forblive som det er lige nu. Vi synes, at det er bedst, at alt forbliver ved det gamle.

Tænk, om israelitterne havde kunnet fryse tiden fast, da de stod midt ude i Der røde Hav. Da ville de aldrig kunne miste troen ... Og alligevel virker det helt meningsløst og forkert. På samme måde virker det forkert, når forældre vil fryse tiden fast og ønsker, at børnene bliver ved at være små babyer.

"Maria, hold mig ikke tilbage!" siger Jesus. Han siger ikke, at hun nu må klare sig selv, men han siger, at tiden, som kommer, ikke kan blive, sådan som vi tænker det var bedst, men sådan som det virkelig er bedst. Jesus stiger op til sin Far og sætter sig ved Faderens højre hånd. Jesus går i forbøn for os. Jesus er med sine disciple - ikke blot med Maria, men alle sine disciple. Og ikke blot denne dag, men alle dage. På vandringen fremover. I det liv, som han giver Maria Magdalene og alle os andre. Og han forvisser hende og os andre om, at det tjener os bedst: "Jeg stiger op til min Gud og jeres Gud. Til min Fader og til jeres Fader."

Gå ind i menigheden med dette ord, Maria. Fortæl dem, at jeg sagde det. - Og det gjorde hun. Og senere kom Jesus og var hos dem. Men på en anden måde end tidligere. Vi deler dette ord, når vi er sammen til gudstjeneste. Vi gør det alle gennem vore salmer og hilsener, i prædikenen og når vi går til nadver. Og Jesus er hos os. På grund af Jesus Kristus er Gud vores Far og Gud. Det har Jesus sørget for og givet os. Det er påskens evangelium til os.

Så lad os gå videre på vores vandring, ligesom israelitterne vandrede videre, efter at de var kommet over Det røde Hav. Herren er med os, ligesom han var med dem i skystøtten og ildsøjlen. Herren er med os ved sit Ord og sakramenter. For han er opstanden fra de døde og lever og regerer iblandt os, sådan som han har lovet. Amen.

Lagt på vivit.dk 8.4.2012